

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Sacerdotii Origine & Præstantia - Variis item Industriis, & Praxibus, quibus Sacerdotes boni ad Dei gloriam suámque & Proximi salutem promovendam sunt usi ; Malorum Qvoque Sacerdotum infelici interitu, radicibus, & remediis Cui etiam Compendium Ritualis, ea, quæ pro commodiori Sacramentorum & ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1681

Exempla Patientiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48600](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48600)

P. Ignatius Martinus è Societate JESU dicebat, id latij ac spei ad immortalitatem consequendam esse, quòd nunquam meminisset, egisse se, ut ad suam ratem flecteret iudicium Superioris. Unde obtemperans summa semper fide, & nunquam de statione decedens qua eum obedientia collocavit. Annua lit. Soc. f. 158.

V. Meritò ergo omnes Sacerdotes præclaram sibi ad Hebræos c. 13. sententiam applicant: *Obedite Prælatibus vestris, & subjacete eis; ipsi enim pervigilant quasi nem pro animabus vestris reddituri, ut cum gaudio faciant, & non gementes.* Nam cum Providentia omnia suaviter disponat, infima per media, media per prima, suos ad fines cuncta perducens, uti tum ex Angelicæ Hierarchiarum subordinata serie; tum ex cælestium graduum, quorum morus ab uno movente supremo gradum que ad infimos ritè proveniunt, connexionè ordinatum in Ecclesiastica Hierarchia, cujus omnia membrationes ab uno generali Christi Domini nostri Vicariis videntur, patet, rectè colligitur, eò rectiorem & maiorem Ecclesiæ gubernationem, quò accuratius hæc administratio per obedientiam custoditur.

§. V.

De Exemplis Fortitudinis à Sacerdotibus relictis.

Fortitudo juxta Theologos est virtus, quâ labores, etiam mortis constanter perferuntur, & cum opus est, etiam ultro suscipiuntur. Unde sicut varij labores existunt, ita variæ quoque species Fortitudinis existunt, inter quas tamen duæ sunt potiores, quæ à Sacerdotibus exerceri præcipuè debent, Patientia scilicet & Constantia, quibus proin per diversos titulos agetur.

De Exemplis Patientia.

I. Patientia, quæ est virtus, quâ mala hujus sæculi animo sustinemus, ita ut propter illa nec interius inderatè turbemur aut tristemur; nec exterius aliquando

bonum aut indecorum admittamus, tribus modis exerceri
 potest, teste S. Gregorio hom. 5. super Evang. *Alia namque*
est, qua à DEO: alia, qua ab antiquo Adversario: alia,
qua Proximo sustinemus. A Proximo namque damna, per-
secutiones, & contumelias sustinemus, ab antiquo Adver-
sario tentamenta; à DEO flagella toleramus. Sed in his
omnibus vigilanti oculo semetipsam debet mens circumspi-
ciere, ne contra mala Proximi pertrahatur ad retributio-
nem mali: ne contra tentamenta Adversarij seducatur ad
degradationem: ne contra flagella Opificis proruat ad exces-
sum murmurationis. Porro circa hanc Patientiam triplicem
signat gradum S. Bernardus l. 1. de S. Andrea, incipientium
scilicet, proficientium, & perfectorum. Qui initiatur à ti-
more, Crucem Christi sustinet patienter: qui proficit in spe,
amat libenter: qui verò consummatur in caritate, am-
icitur jam ardentem; solus enim iste est, qui dicere possit:
dominus tuus semper fui, & desideravi amplecti te; felix,
qui ad hunc pervenerit gradum. Quantopere autem hæc
virtus necessaria sit Sacerdotibus, vel ex eo satis patet, quòd,
cum vocati sint cum S. Paulo, ut tanquam vasa electionis
portent nomen DEI coram Gentibus, & Regibus, & Filiis
Israël, hoc ipso etiam de illis verificandum sit, quod DEUS
Act. c. 9. dixit de illo: Ego ostendam illi, quanta oporteat
eam pro nomine meo pati. Si enim juxta eundem Aposto-
lum 2. ad Tim. 3. omnes, qui pie volunt vivere in Christo,
persecutionem patientur, quantò magis illi, qui etiam alios
ad pie vivendum inducere volunt, similes persecutiones su-
stinerere debebunt. Unde meritò Christus Apostolis suis Joan.
16. dixit: Si de Mundo fuissetis, Mundus, quod suum erat,
persecuteret: quia verò de Mundo non estis, sed ego elegi vos de
Mundo, propterea odit vos Mundus. Mementote sermonis
mei, quem ego dixi vobis: Non est Servus major Domino
meo. Si me persecuti sunt, & vos persequentur. Ut autem
clarius appareat, quam perfectè Sacerdotes hanc Patientiam
exercuerint, è re erit varias, in quibus ea exerceri debet, oc-
casiones distinguere.

II. Prima ergo occasio est in damno & jactura rerum tem-
 poralium ad vitæ sustentationem pertinentium, seu bonis
 fortunæ, ut aliqui vocant, quale damnum, cum jam olim
 primi

primi Christiani, teste S. Paulo ad Hebr. 10. cum gaudio
 stinuerint, cognoscentes se habere meliorem & maiorem
 substantiam; facile patet, multo magis similem partem
 à Sacerdotibus requiri posse, atque adeo illos merito
 claram S. Chrysostomi s. 10. adhortationem ob oculos
 habere debere sic loquentis: *Faciamus de necessitate
 rem seu voluntatem: exempli gratia proprium quod
 Filium, substantiam alius omnem & Fortuna bona
 veris, quod pactum est, nec deleri amplius, nec solui
 licebit insanabili calamitate utilitatis aliquid capi
 re, si magno ac virili animo adversos tolerari fortis
 sus, proque maledictis Domino laudem referas; hoc
 qua præter spem evenerint mala, in voluntate
 commutabis, id quod sequentes Sacerdotes studiose
 vârun.*

S. Joannes Eleemosynarius, cum tredecim paves
 trecentas auri libras continentes naufragio perisisset
 aliud dixit, nisi illud Jobi: *Domine dedit, Domine
 tulit: sit nomen Domini benedictum.* causamque
 nij suis peccatis adscripsit. Surius in vita 28. Jan.

S. Stephanus Abbas, cum quidam ex odio omnem
 in area pro se & Fratribus collectam igne subiecto
 zisset, nuntianti sibi tam tristem casum placide resp
 sibi nihil mali accidisse, sed ei, qui id fecisset, se
 re, veniamque & gratiam à DEO ex animo precari
 gorius l. 4. Dial. c. 19.

S. Remigius, cum securam annonæ caritatem
 dens, ingentem frumenti copiam in pauperum sub
 collegisset, eamque malevoli aliquot igne absump
 audito nuntio equum conscendit, & ut Inimicorum
 niam compesceret, accurrit. Sed cum omnia jam arde
 deret, de equo descendit, & quia tum ob ætatem, &
 frigus vespertinum frigebat nonnihil, ad ignem
 faciens tranquillo corde & ore dixit: *Semper bonus
 eius.* Sur. 10. 1.

S. Bernardus Claravallensis Abbas cum ducenta
 pondo sibi ad Monasterium construendum missa à Gra
 ribus intercepta fuissent, gratias DEO egit, quod
 onere liberârit. Marulus l. 5.

S. Ignatius Lojola, cum impensas in domo ædificanda factas solvere non posset, ideoque Magistratus Satellites, qui domum invaderent, omnemque supellectilem in pignus arripserent, misisset, cum aliquot fortè nobilibus extra domum colloquens, ubi à Nuntio à Domesticis missio, quid ageretur, intellexit, nihil commorus colloquium continuavit, & cum demum discursu, quem inceperat, finito ad colloquens dixit: Scire vultis, quem Nuntium prius acceperim? cumque illi annuerent, totam facti seriem non aliter, ac si ad se non pertineret, enarravit, non sine eorum, qui audiverant, admiratione. l. 5. c. 9.

III. Secunda occasio est in infirmitatibus corporalibus, plagisque ac vulneribus sustinendis; in qua patientia tantò magis exercitatum esse Sacerdotem oportet, quantò crebrior ei se offert necessitas, etiam alios suos Parochianos ad similem Patientiam excitandi, unde semper in memoria habere debet præclaram S. Augustini l. 3. de visit. infirm. c. 3. sententiam: *Tussi laboras, pulmone deficiis, cibum stomachus respuit, phitisi decoqueris, vinum fastidis, dysenteria satuaris, multimodo morborum genere afficeris? sed ES hæc, si oculum habes, si cordatus es, DEI dona sunt, disciplinam ne abjicias, Fils.* Quod consilium non pauci Sacerdotes egregie sunt secuti.

S. Paulus de seipso 2. ad Cor. 12. scribit: *Libenter igitur gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi.* Et iterum: *Propter quod placeo mihi in infirmitatibus meis; cum enim infirmior, tunc potens sum.*

S. Dominicus, cum graviter ægrotans à Socio moneretur, ut solatium à DEO posceret, primò ipsum increpuit, dicens: Nihil de tua simplicitate mihi constaret, te protinus hinc expellerem, quòd hæc dicere non sis veritus: dein in humum se abjiciens, gratias, inquit, tibi ago, mi amantissime DEUS, pro his, quæ mihi dedisti perferenda. Auge dolores, multiplica cruciatus, da centum morbos, dabis etiam, sat scio, simul patientiam. Chron. S. Dominici c. 2. §. 45.

S. Franciscus Borgias dolores morborum non tantùm constantè ferebat, sed etiam augere studeret, quò menti uberiores seges colligeretur. Hinc ægrotans pharmaca, quamvis amara, sorbendo hauriebat, ut amaritie diutius cruciaretur. Cata-

raporia quoque eadem de causâ mandere solitus, ut, qui in
nistri voluptatis olim fuerant, iidem pœnâ torquerentur.

Abbas Benjamin, etsi solo tactu alios curabat, se tamen
nunquam à gravissimo morbo hydropis curare voluit, sed
num accedentibus dicere solitus: Orate DEUM pro
mea, de corpore nihil solliciti, quando illud & sano
in re nulla commodavit. Rodriq. p. 1. tr. 8. c. 18.

Alanus de Solminihac, Episcopus, licet præter alia
vissimas infirmitates, tam gravem febrim patere, con-
cessiones triginta horis durârint, nec spatium illi salu-
nis Angelicæ recitandæ concesserint, plus nihilominus
dij præfererebat, quàm si mediis in deliciis thoro strom-
strato incumberet, quod videntes duo Medici dixerunt,
lem se huic patientiam nunquam vidisse, quin imò
auditus est, se suam infirmitatem ne quidem cum
regno commutaturum. Vita l. 3. c. 6. & 7.

Jacobus Merlohorstius, Parochus, morbos dentium
ez, calculi gravissimos quasi donum & amoris pigri-
tre amantissimo missum cum grati animi significatio-
cipiebat, & velut particulam Crucis Dominicæ oblatum
osculabatur, id unum dicere solitus: *Auge, Domine,*
auge patientiam. Vita c. 27.

P. Ludovicus de Ponte, cum die Veneris sancto vehe-
tius exarsisset in cupiditate experiendi dolores Christi-
culari morbo, qui per totam vitam eum non amplius
feruit, correptus est, quo ita obsessus est, ut ipsemet
præter caput, nullum membrum expers esse mali pro-
quæ tamen omnia tanta cum patientia toleravit, ut
etiam fecerit, nemini dolores suos manifestandi, nisi
celare fas non esset; neque unquam aliquid amittit
dolores & molestias levaret, ne Domesticorum quidem
quia, aut ab Amicis submissa subsidia; imò nec oblatum
lampade S. Ignatij oblatum aliter accepit, nisi cum
protestatione, quod nolit sanari, nisi majoris id gloria
rit Domino nostro. Vita l. 2. c. 4.

P. Leonardus Lessius totos quadraginta quinque
nunquam sine dolore fuit, & ita quidem, ut semper post
priori fuerit deterior. Ex luce, quam ex diversorio co-
xerat, maculosa scabies usque ad eò affectit certas partes

unde molestissima impetigo utramque tibiā assiduo pruritu
 ceu edaci morfu corroserit. Unde etiam natus stomachi lan-
 guis, frigus, pituita, intestinorum tormina, ventorum ex ore
 salus, prædura alvus, colicæ aculeus, hepatis, vicinarumque
 partium affectio; adhæc hernia utrinque, hinc pugni, inde
 præ magnitudine extuberans. Proximo ante mortem qua-
 tuordecim annis duo calculi ovo gallinaceo pates, nullo indicio
 antè cogniti, quasi cælo lapsi, vesicam cruentarunt, & exul-
 cerarunt usque ad eò, ut mala omnia præterita huic com-
 posita lusus viderentur. Et tamen eadem mala simul cum
 hoc plerumque sæviebant, ita ut bonus Pater subinde qui-
 tans exclamaret: Omnia excelsa tua, & fluctus tui super
 me transferunt, Domine. Solemne illi erat sexages quoti-
 die à binis illis lapidibus, interdum etiam centies cruciari.
 Quibus tamen in cruciatibus omnibus laudabat DEUM, gra-
 tias agebat, ampliùs petebat. Vita c. 18.

IV. Tertia occasio est in contemptibus & persecutionibus
 ferendis; contra quos jam pridem Christus suos Apostolos,
 & cum his etiam Sacerdotes secuturos armavit, dicens
 Math. 5. *Beati estis, cum maledixerint vobis homines, &
 persecuti vos fuerint, & dixerint omne malum adversum
 vos mentientes propter me: gaudete, & exultate, quoniam
 merces vestra copiosa est in calis. Sic enim persecuti sunt
 Prophetas, qui fuerunt ante vos. Unde meritò S. Chryso-
 stomus hom. 8. in epist. Ephes. sic loquitur: Nihil est equè
 præclarum, atque vincula (ac contemptus) propter DEUM
 pati. Vinculum esse propter Christum præclarus est, quàm
 esse Apostolum, quàm esse Doctorem, quàm esse Evangeli-
 sam. Si quis amat Christum, novit, quod dicitur. Si quis
 enardescit in DEUM, & ejus amore uritur, novit vim vin-
 culorum. Malueris esse vincitum propter Christum, quàm
 calos habitare. Unde meritò Joannes Crucius, primus Car-
 melitarum Discalceatorum Fundator, dum post multos ex-
 haustos labores à DEO interrogari se persentisceret, quod
 præmium pro his peteret? respondit: Domine, pati & con-
 temni propter te. Lyræus in apoph. 3. l. I. id, quod bene
 plurimi etiam alij Sacerdotes agnoverunt.*

S. Cyrillus Alexandrinus à Synodo quadraginta trium
 Episcoporum, publico decreto tanquam insignis iniquitatis
 K 5 Author,

Author, & Ecclesiasticarum Sanctionum contemptor, Hæreticūque se plenissimè professus, & ideo Episcopatus, æquissimo animo sententiam accepit. Lanciz. op. n. 97.

S. Athanasius usque adeò contumeliis & persecutiōibus fuit obnoxius, ut de eo scribat Ruffinus, in ejus persecutiōnes univèrsam propè orbem conspirasse, & commotōnes cives terræ, Gentes, Regna, Exercitus adversus ipsum movisse. Sed & Metaphrastes ait, omnem ei locum fugiendum esse, quia usque adeò quærebatur, ut præsentem viderentur iis, qui ubicunque terrarum inventum præsentem; accusabatur autem de hæresi, Magia, seditiōe, citata, adulterio, ob quæ tandem omnino damnatus, in exilium pulsus est. Ibid.

S. Basilius, ubi Episcopus factus est, à multis tanquam Hæreticus, & Hæreticorum consortio pollutus vitæ, ideoque coactus fuit, nemini propemodum se credere, necque pariter vereri. Imò & apud Damasum Papam ejusmodi accusationes parum gratiosus effectus est, ut respondere quidem ad ejusmodi Epistolam dignaretur.

S. Hieronymus de seipso testatur, & scribit: Meum stultum putant, & omnibus flagitijs obrutum. Ego prope stultus & versipellis, & lubricus. Alius incessum meum luminiabatur & risum. Imò, teste Baronio ad annum 392, adeò frequens fuit turba in Hieronymum calumniantium & obtrectantium, ut vix ediderit scriptum aliquod, nisi non opus fuerit prætexere Apologiam. Ibid.

S. Ignatius Loiola tanti æstimabat persecutiōnes & molesta, quibus pro Christo fuit vexatus, atque contritiones, que numero ponebat, ut apertè diceret, si quæ à DEO data sunt, omnia in alia parte statim collocarentur, ut scilicet tera carcer, catenæ, probra, vix illa omnia præ illius mentem ullum habitura apud se; neque verò creaturam naturam posse talem in animo lætitiā creare, æquate possit gaudium illud Spiritūs & purissimam lætitiā, quam eorum mentibus infundit Dominus, quæ illa pro illius amore, magnaque pertulerunt.

Alanus de Solmini hac Episcopus dicere solebat: Cuius sunt hominis inestimabiles thesauri, divitiarumque, quæ

pretium mundo prorsus est incognitum. Longo jam tempo-
 re praestantiam earundem per DEI gratiam agnovi, sed &
 tam stupenda inesse experior, ut verba desint, quibus
 eadem explicem. Miror summopere, quòd calumniarum per-
 fecti nequeant: me quod attinet, etiam gravissimam mihi
 summè amabiles & desiderabiles videntur, & existimo ma-
 ximos Calumpiatores, qui famam nostram proscindunt,
 amicos esse omnium, quos habemus, maximos. Et aliàs
 vidam scripsit: Audeo ceu verissimum affirmare, quòd,
 quidquid isti de me dicunt, deque mea agendi ratione, &
 nemum de omni eo, quod meam Personam, meumque ho-
 norem spectat, id ceu gratiam prorsus singularem à DEO
 recipiam, & idcirco grates illi ex toto corde referam, nec
 aliud magis rogabo, quàm ut illis condonet. Alio quo-
 que tempore rationem afferens suæ hujus æstimationis sic
 loquebatur: Licet SS. Sacrificium sit tantæ efficacitatis, ut
 ex opere operato imperet, at pluris æstimo criminationes
 à N. N. contra me vulgatas, quàm si augustissimum hoc sa-
 crificium pro me offerret. O quàm excellentes sunt cal-
 umniarum: si rationem hujus desideratis, ea alia non est,
 quàm quòd admodum tergeamur vanitate, superbiâ, & a-
 more proprio, nec unquam hisce plenè nos evacuabimus
 sine calumnijs & persecutionibus, quibus summopere pu-
 rificamur; hæc sunt ignis quidam expiatorius, hæc autem
 expiatio quoddam est præambulum ad unionem cum DEO
 sive in hac, sive in altera vita consequendam. vita l. 3. c. 7.
 P. Balthasar Alvarez cum in Hispaniæ & Romæ graviter
 fuisset accusatus, & quidam hoc ei retulisset, subrisit edi-
 ti singularis lætitiæ signis, cujus rei causam rogatus re-
 spondit: Quia nunc video DEUM mihi bene velle, quo-
 niam per Amicorum suorum viam me deducit, nam diu sol-
 licitus fui, quòd videretur mei Dominus oblitus. Vit. c.
 49. §. 2.
 V. Quarta occasio est in desolationibus & ariditatibus
 animæ perferendis; in quibus vel maximè elucet perfectio
 Virtutis Patientiæ; nam, ut rectè advertit pius Author l.
 2. de imit. c. 9. *Non est grave, humanum contemnere so-
 latium, quando adest divinum. Magnum est, & Galde
 magnum, tam humano, quàm divino posse carere solatio,*
 & pro

Et pro honore DEI libenter exilium cordis velle sustinere, Et in nullo seipsum querere, nec ad proprium meritum respicere. Unde merito S. Laurentius Justin. de concub. c. 15. ait: *Hac vicissitudo amantibus est dem laboriosa, sed exercitatis perutilis; parit enim militatam, custodit innocentiam, offensam mundat, cendit Spiritum, dolorem inducit, prudentiam commendat perseverantiam, custodia adhibet diligentiam, torporem excutit, concupiscentiarum flammam extinguit, ad inquisitionem provocat, qualiterque reperiri non sufficiens edocet.* Ob quam causam multi Sacerdotes in exilium cum magna alacritate tolerarunt.

Christus, ut omnibus Sacerdotibus exemplum præberet, quâ ratione etiam internas animi derelictiones supportare deberent, etiam ipse eas prius in cruce sustinere voluit, que ideo ad eas indicandas clamavit: DEUS meus, ut quid dereliquisti me? Marc. 15.

Quidam non minus egregius DEI amator dicebat de ipso: *Quadraginta jam annis servio DEO in multitudine, sine ullo gustu & consolatione, eo tamen die, eam facio, suave mihi experior, & expeditum virtutis exercitium; at quando mihi in hoc desum, sentio me sum torum flaccidum ac penè exarescentem.* Rodolph. 1. tr. 8. c. 29.

Exempla Constantia.

I. Constantia est Virtus, quâ quæcunque impeditur bonarum actionum, vel ex ipsa humani cordis infirmitate, vel ex alijs causis extrinsecis provenientia superata, & in iisdem actionibus stabiliter perseveramus. Quæ eadem virtus Sacerdotibus tantò magis necessaria est, quòd nobiliores sunt labores, quos pro DEI Gloria, & proximi salute suscipere solent; *incassum enim vincitur, si ante terminum deseratur; quia frustra currit, qui prius, quam ad metam venerit, desinit;* ut sapienter S. Gregorius l. 1. moral. advertit; alioquin illam S. Pauli ad Galat. 5. reprehensionem audiet Sacerdos: *Currebatis bene, quis vos impedivit non obedistis?*